

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.823/2014/8.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Petrik Péter ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Kertész László ügyvéd által képviselt alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék - 2014. augusztus 25. napján 7.P.22.265/2013/28. számon kiegészített - 2014. június 30. napján kelt 7.P.22.265/2013/22. számú ítélete ellen az alperes 29. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**:

Megállapítja, az alperes azzal sértette meg a felperes jóhírnevét, hogy a **(folyóirat neve)** című folyóirat 2013. május 23-i lapszámában az **(interjú címe)** címmel megjelentetett interjúban valótlanul állította, hogy a felperes az **(település neve)-i** beszéd kiszivárogtatója.

Mellőzi az alperes arra történő kötelezését, hogy az ítélet rendelkező részét az **(televízió csatorna 1. neve) (műsor 1. neve)** és az **(televízió csatorna 2. neve) (műsor 2. neve)** című műsorában tegye közzé.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 47 625 (negyvenhétezer-hatszázhuszonötözer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 120 000 (egyszázhuszezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Ismeretlen személyek 2006. szeptember 17-én több magyar sajtótermék szerkesztőségének eljuttatták **(miniszterelnök neve)** akkori miniszterelnöknek az **(párt neve) (település neve)**n tartott zárt ülésén 2006. május 26. napján előadott záróbeszédéről készült hangfelvétel részletét. A beszéd tartalma és megfogalmazása sokakban felháborodást keltett, országszerte tüntetéseken követelték a miniszterelnök lemondását.

A felperes 2006. évben az **(párt neve)** egyik vezető politikusa volt.

A **(folyóirat neve)** című folyóirat 2013. május 23-i lapszámában **(interjú címe)** címmel az

alperessel a 2006. évi ún. (**.....zárobeszéd**) nyilvánosságra hozatalával kapcsolatosan készült interjút közölte.

Az interjúban az alperes elmondta, 2006. év nyarán (**személy neve**) lakásában tartózkodott, amikor nevezetthez vendégek érkeztek, akik a lakás egy másik helyiségében vendéglátójuknak lejátszottak egy hangfelvételt, amelyről a miniszterelnök, (**miniszterelnök neve**) hangját hallotta. Elmondta, látta a vendégeket, „egy nőt és két férfit”. Az újságíró azon kérdésére, hogy kik voltak ezek a személyek, az alperes a következő választ adta: „Akkori szocialista politikusok, felsővezetők, (**felperes neve**), Imre és Ferenc, utóbbi nyilván nem /**akkori miniszterelnök neve**/”. A vezetéknevre való rákérdezés kapcsán úgy nyilatkozott: „Ezeket szeretném egyelőre homályban tartani, ugyanis nem nekem kell kimondani a neveket”.

Az interjú ezt követő részében az alperes arról beszélt, találkozott a miniszterelnökkel, akinek elmondta, mit tud az ügyről, aki megerősítette, „a története nagyfokú azonosságot mutat azzal, ami az ő fejében jár”. A továbbiakban az alperes közölte: „... a párt eddigi legnagyobb árulásának vagyok az egyetlen tanúja - ráadásul 2004-ben engem is elárult a párt; tudom milyen érzés, ha valakit társai szolgáztatnak ki”. Az újságíró kérdésére adott további válaszából kitűnően az utónevükön megjelölt személyeket tekintette az (**.....zárobeszéd**) kiszivárogtatójának.

Ezt követően a cikk írója beszámolt arról, hogy az interjú felvétele után a keresztnévvel beazonosítható, 2006-ban felsővezetői pozíciót betöltő pártpolitikusokat megkeresték, akik közül (**politikus 1. neve**), (**politikus 2. neve**) és (**felperes neve**) válaszolt, majd megjegyezte, „A többiek nem érezték szükségét, hogy az /**település neve**/-t még nyomokban sem tartalmazó kérdéseinkre rögtön provokációt kiáltsanak”.

Ezt követően az alperes a médiában megjelent több interjúban (2013. május 24. (**televízió csatorna 1. neve**) (**műsor 1. neve**), 2013. május 23. (**televízió csatorna 2. neve**) (**műsor 2. neve**), 2014. február 24. /**internetes oldal neve**/) a felperest teljes névvel megjelölve hozta összefüggésbe az (**település neve**)-i beszéd kiszivárogtatásával, illetve nevezte meg, mint az abban résztvevők egyikét.

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, az alperes valótlanul állította illetve híresztelte, hogy az (**település neve**)-i beszédként ismert dokumentum kiszivárogtatója volt, ezzel megsértette a jóhírnevét. Kérte az alperes további jogsértéstől való eltiltását, valamint nyilvános elégtételadásra, és nem vagyoni kártérítés címén 2 500 000 Ft, valamint annak a jogsértés elkövetése időpontjától a kifizetésig terjedő időszakra járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére kötelezését. Keresete indokolásaként előadta, hogy az alperes valótlanul tüntette fel őt a titkos politikai beszéd kiszivárogtatójaként. A nyilatkozat nyilvánosságra hozatalát követően hónapokon keresztül magyarázkodásra kényszerült, a médiában többször leköszölték az alperes jogsértő állításait, amelynek következtében emberi tisztessége megkérdőjeleződött, magánéleti kapcsolatai elnehezültek, a Facebook közösségi oldalon gyalázkodó kijelentéseknek volt kitéve, közéleti kapcsolatai hátrányosan megváltoztak, az általa vezetett, a 2014. évi parlamenti választásokon induló párt esélyeit nagymértékben csökkentette az alperes valótlan tartalmú nyilatkozata. Utalt arra, a nyilatkozat súlyára figyelemmel a hátrány ténye külön bizonyítást nem igényel.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődleges védekezése szerint a felperest teljes

személynevén nem jelölte meg egyetlen interjúban sem, ezért személye nem beazonosítható, az egyes interjúkban lényegében a riporterre bízta, hogy talál-e összefüggést a felperes személye és az esemény között. Utalt arra, hogy a korábbi években közéleti személyiségek és újságírók egyaránt a lehetséges kiszivárogtatóként nevezték meg a felperest, aki ezen állításokat nem cáfolta. Ezzel a magatartásával a közlés valóságtartalmát elismerte. Vitatta, hogy a felperest a kijelentései miatt nem vagyoni kártérítés megállapításának alapjául szolgáló hátrány érte.

Az elsőfokú bíróság - kiegészített - ítéletével megállapította, az alperes azzal, hogy a médiában - kezdetben sejtetve, majd később kétséget kizáróan - valótlannal azt állította, a felperes az „**(település neve)-i**” beszéd kiszivárogtatója, megsértette a jóhírnevét. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 30 napon belül saját költségén tegye közzé az ítélet rendelkező részét a **(folyóirat neve)** című folyóiratban, az **(televízió csatorna 1. neve) (műsor 1. neve)** és az **(televízió csatorna 2. neve) (műsor 2. neve)** című adásában. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 500 000 Ft-ot, annak 2013. november 24. napjától járó késedelmi kamatát, továbbá 63 500 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 90 000 Ft, az alperest 60 000 Ft eljárási illeték államnak történő megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában az alperesi közlést tényállításnak minősítette. Rámutatott, az alperes az első két interjújában **((folyóirat neve), (televízió csatorna 2. neve) (műsor 2. neve))** a felperest nem nevezte meg teljes személynévvel, azonban sejtette, hogy a közlés rá vonatkozik, a tényállítás azonban sejtetéssel, utalással, célozgatással is megvalósulhat. Ennek ugyanakkor nem tulajdonított jelentőséget, mert az alperes a későbbiekben tett nyilatkozataiban **((televízió csatorna 1. neve) (műsor 1. neve), /internetes oldal neve/)** már maga is teljes személynévvel jelölte meg a felperest, megismételve a kiszivárogtatással összefüggő állítását. Kiemelte, az alperes állítása valóságát bizonyítani nem tudta, és mivel a közlés annak tartalmát tekintve sértő, hiszen az a felperest lényegében árulónak minősíti, az alperes jogsértést követett el. Mindezekre figyelemmel indokoltnak találta a kért objektív szankciók alkalmazását.

Rámutatott, a jogsértés önmagában a nem vagyoni kártérítés iránti igényt nem alapozza meg, a károsultnak kell bizonyítania, hogy a jogellenes magatartás következtében testi vagy lelki életminősége hátrányosan megváltozott, és az így bekövetkezett hátrány csökkentéséhez, kiküszöböléséhez a nem vagyoni kártérítés megítélése indokolt. Megállapítása szerint azonban az alperes részéről elhangzott, és folyamatosan ismételt valótlán tényállítás - különösen a jogsértés elkövetésének módjára figyelemmel - köztudomásúan, külön bizonyítást nem igénylően alkalmas arra, hogy a felperes hátrányos megítélését eredményezze. A valótlán tényállítás kiemelt súlyára, annak folyamatos jellegére, továbbá arra tekintettel, hogy a kijelentések a nagy nyilvánosság előtt hangzottak el, az érvényesíteni kívánt összegű kárpótlást az alperes által okozott nem vagyoni hátránnyal arányban állónak találta. A kamatfizetés kezdő időpontját a jogsértés folyamatos jellegére figyelemmel - a keresettől eltérően - középarányosan határozta meg.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében az alperes annak részbeni megváltoztatásával a kereset teljes egészében történő elutasítását kérte, hangsúlyozva, hogy a felperes keresetét kizárólag a **(folyóirat neve)** 2013. május 23. napján megjelent cikkében közölt állításaira alapozta. Kiemelte, ebben az interjúban, és az azt követően megjelent 28 sajtóanyagban csupán keresztnévet használt, amely alapján a felperes személye nem beazonosítható. Azokban az interjúkban pedig, amelyekben beazonosítható módon vezeték- és keresztnévet is megjelölt, csupán kávémeghívásról beszélt, és nem tett a jóhírnevet sértő valótlán állítást. Fenntartotta

azt az álláspontját, miszerint a keresetlevélben említett 2013. szeptember 13. napján tartott

sajótájékoztatón közöltek véleménynyilvánításként értékelendők. Kiemelte, ekkor több politikust - köztük a felperest is - nevén nevezett, mint akit a beszéd kiszivárogtatójának tart, az ezzel kapcsolatos álláspontja azonban véleményként került megfogalmazásra. Érvelése szerint állítása egy demokratikus vita szükségszerű részeként értékelendő. Hangsúlyozta, hogy a felperes közszereplő, e tény az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, holott a közhatalmat gyakorló személyekkel, a közszereplő politikusokkal kapcsolatban a véleménynyilvánítás szabadsága tágabb, az őket érintő jogsértés körében magasabb a tolerancia küszöb.

Kifogásolta, az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a tény sem, hogy a perbeli magatartás, bár választási kampányon kívül, azonban a tágabb értelemben vett politikai kampány ideje alatt valósult meg, amely időszakban a közélet és a lakosság egyaránt kritikusabban ítéli meg az elhangzottak valóságtartalmát.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **kisebb részben alapos.**

Arra megalapozottan hivatkozik az alperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseten, amikor a **(folyóirat neve)** című lapban közzétett interjút meghaladóan az alperesnek a tényállásban megjelölt további sajtónyilatkozatai jogsértő jellegét illetően is döntést hozott. Az elsőfokú eljárásban a felperes a bíróság felhívására a 2014. március 31. napján tartott tárgyaláson keresetét pontosította, a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata akként értelmezhető, hogy a személyiségvédelmi igényének alapja kizárólag a **(folyóirat neve)** című lapban megjelent interjú, a többi alperesi közlésre pedig lényegében amiatt hivatkozott, hogy azokban az alperes már konkrétan beazonosíthatóan megnevezi a felperest, mint az **(település neve)-i** beszéd kiszivárogtatóját (10. sorszámú jegyzőkönyv 1. oldal).

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének a **(folyóirat neve)**beli interjúval megvalósított jogsértés körét meghaladó rendelkezései a Pp. 215. §-ába ütköznek, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos rendelkezéseit mellőzte.

Ezt meghaladóan az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróság döntésével és annak kifejtett indokaival is.

A jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 78. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tény állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

A Legfelsőbb Bíróság személyiségvédelmi perekben is alkalmazandó PK 13. számú állásfoglalásának I. pontja értelmében igényérvényesítésre az jogosult, akire a jogsértő közlés vonatkozik. Az igényérvényesítésnek nem feltétele az adott személy név szerinti feltüntetése, valakinek a személyére egyéb módon, nevének megjelölése nélkül is lehet utalni. A közlés a számára ilyen esetben is sérelmes lehet, ezért személyiségvédelmi igényt az is érvényesíthet, akit név szerint nem jelöltek meg, ha a közlés a személyére vonatkozik, a személyét érinti, feltéve, hogy személye a kifogásolt közlés tartalmából valamilyen módon felismerhető. A jelen esetben az alperes elsődleges védekezése arra irányult, hogy a **(folyóirat neve)**nak adott interjújában a felperest nem teljes névvel jelölte meg, ezért személye nem volt azonosítható. Ezt cáfolja az a tény, hogy a **(folyóirat neve)** című lap újságírója - mint magából a cikkből kitűnik - az elhangzottak kapcsán a felperest is megkereste, ez igazolja, hogy az interjújában elhangzottakkal a felperes személye összefüggésbe hozható. A jogsértés megállapíthatósága tekintetében annak nincs jelentősége, hogy

milyen széles körben hozzák az érintett személyt összefüggésbe a sértő kijelentéssel.

A felperes által hivatkozott, a tényállásban megjelölt további alperesi médianyilatkozatok egyértelműen igazolják, hogy a **(felperes neve)** utónévvel megjelölt személy alatt az alperes a felperest értette, kijelentései rá vonatkoznak, a perben sem állította, hogy nem a felperest tekinti a beszéd egyik kiszivárogtatójának, csupán arra hivatkozott, hogy a cikkbeli megnevezésből a felperes személye nem beazonosítható, egyébként pedig állítása valóságát kívánta bizonyítani.

Téves az az alperesi érvelés, hogy az általa előadottak véleménynyilvánításként értékelendők. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtette a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolásának szempontjait, és azok figyelembevételével értékelve a kifogásolt közlést, helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az tényállásnak minősül. Erre tekintettel nincs jelentősége a felperes közszereplői minőségének, a valótlan és hátrányos megítélés kiváltására alkalmas tényállítás esetén ugyanis a közszereplő ugyanolyan feltételekkel jogosult személyiségi jogvédelemre, mint bármely más személy (BDT2005. 1278). A közszereplőkkel szembeni magasabb tűrési küszöb kizárólag a velük szembeni véleménynyilvánítás során érvényesül. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a közlés annak tartalmát illetően sértő.

Mindezekre figyelemmel megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság a keresetben kért objektív és szubjektív szankciók alkalmazásáról. Okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a perbeli tartalmú valótlan nyilatkozat köztudomásúan alkalmas a hátrányos megítélés kiváltására, e körben az ítélet tábla csupán visszautal az elsőfokú ítélet indokaira. Az elsőfokú ítélet fenti okból történő részbeni megváltoztatása nincs kihatással az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés összegére, az ítélet tábla e vonatkozásban is egyetért az elsőfokú ítéletben foglaltakkal, s miután a fellebbezés kifejezetten nem támadja a megítélt nem vagyoni kárpótlás összességét, az ítélet tábla csupán visszautal az elsőfokú ítélet e körben részletezett indokaira.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásnak nincs kihatása a pervesztesség-pernyertesség arányára, ettől függetlenül az alperes fellebbezése lényegében teljes egészében alaptalannak bizonyult.

Minderre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes jogi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltségének,

valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illetéknek a megfizetésére.

S z e g e d , 2015. szeptember 17.

Dr. Szeghő **Katalin** sk.
a tanács elnöke

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró